MANIFEST CAMPANYA NINGÚ SENSE LLAR 2026

Tenir una llar no és només tenir un teulat, sinó tenir un lloc al qual pertànyer.

Una llar és un lloc del qual poder marxar i al qual sempre poder tornar. És el lloc on sentir-se segur i reconegut. On t'esperen, et reben i et cuiden. Una llar també és comunitat: una comunitat que no expulsa, sinó que abraça i abriga amb força aquells que en formen part. És diversa, tolerant i compassiva, i té la capacitat de dignificar cada persona sense deixar ningú fora. Però quan les xarxes comunitàries es debiliten i el vincle es trenca, augmenta la vulnerabilitat i el risc d'exclusió residencial, allunyant les persones de tenir una llar, un lloc al qual pertànyer.

El sensellarisme no es pot reduir a la imatge de qui dorm al carrer. És la ruptura del vincle més essencial de l'ésser humà: la llar. És la pèrdua de la família que sosté, de la xarxa que protegeix i de la certesa de tenir un lloc al món on la vida es pugui desenvolupar amb plenitud.

Les persones que acompanyem ens recorden què significa realment tenir una llar i què passa quan aquesta falta. Una llar és, per a elles, un espai de seguretat, estabilitat i llibertat. Un lloc on poder ser una mateixa, descansar, sentir-se fora de perill i construir una vida. També és el punt des del qual és possible recuperar l'autonomia, millorar l'autoestima, enfortir els vincles familiars i obrir la porta a nous projectes de vida.

Quan aquesta llar no existeix, apareix la incertesa diària, l'estrès constant i la dificultat per sostenir la salut emocional. La falta d'habitatge no afecta només allò material, sinó totes les dimensions de la vida.

Quan preguntem què canviaria amb una llar digna i segura, les respostes són contundents: "**tot**". Poder viure amb els fills, recuperar l'estabilitat, millorar la salut mental, accedir a una feina o simplement viure amb tranquil·litat. Perquè tenir una llar és tenir un lloc al qual pertànyer.

Les persones que acompanyem descriuen la realitat del sensellarisme com una experiència dura, inestable i inhumana. Parlen de la incertesa de no saber on viuran

d'aquí a uns mesos, del desgast emocional i de la sensació d'exclusió. També assenyalen l'impacte de l'estigma social, la falta d'empatia i el judici constant. Demanen que la societat comprengui que aquesta situació no és una elecció i que qualsevol persona podria trobar-s'hi.

Al mateix temps, recorden que l'habitatge és un dret i que les desigualtats estructurals influeixen directament en aquestes realitats. Conviden a mirar aquesta situació amb empatia, respecte i consciència social, reconeixent la dignitat de totes les persones. Enfront de la mirada de rebuig o indiferència, apel·len a la solidaritat i a la responsabilitat col·lectiva.

En el dia a dia observem com les persones en situació de sensellarisme s'enfronten a prejudicis, estigmes i actituds discriminatòries que han anat en augment. Aquests discursos, que redueixen una realitat complexa a estereotips, alimenten el rebuig i contribueixen a deshumanitzar a qui la viu.

Davant d'això, cal qüestionar les mirades que responsabilitzen les persones de situacions que tenen causes estructurals. L'exclusió residencial no és una elecció individual, sinó el resultat de factors socials, econòmics i polítics. Combatre aquests discursos implica promoure una mirada basada en els drets humans, l'empatia i la responsabilitat col·lectiva.

L'increment de persones en situació de sensellarisme és alarmant i inacceptable. Cada dia, més persones són expulsades d'un sistema que no garanteix els drets més bàsics. La xarxa de recursos és insuficient, està saturada i és incapaç d'oferir una resposta digna. Garantir drets no pot continuar sent opcional. No podem sostenir un model que prioritza el mercat per sobre de la vida i impedeix que totes les persones tinguin una llar, un lloc al qual pertànyer.

Parlar de sensellarisme és parlar de la pèrdua d'allò més essencial: la llar i la comunitat que ens sosté. Perquè quan una persona perd la seva llar, perd vincles, suport i la possibilitat de formar part. Si la comunitat no és capaç de protegir els seus membres, tota la societat es debilita i la vulnerabilitat s'estén.

L'exclusió de qui viu al carrer ens empobreix com a societat. Una comunitat cohesionada es construeix quan cuida els seus membres més vulnerables. Garantir un habitatge estable, segur i adequat és responsabilitat de les institucions, però també un compromís col·lectiu.

Reafirmem que la dignitat ha de ser sempre el punt de partida. Ningú neix per viure sense llar.

Per això és imprescindible ja que s'aprovi a Catalunya una llei que asseguri la dignitat i la humanitat en el tracte de les persones sense llar, que vetlli perquè es respectin els seus drets i que es posin les bases per acabar amb el sensellarisme.

Volem que la "Proposició de llei de mesures transitòries i urgents per a fer front al sensellarisme i erradicar-lo", que han impulsat diverses entitats socials catalanes, i que s'està tramitant al Parlament de Catalunya s'agilitzi i sigui finalment aprovada, i que ho faci amb un text que no desvirtui l'adequada protecció a les persones sense llar. Cal que actuem per exigir als partits amb representació al Parlament de Catalunya una llei que garanteixi els drets de les persones que viuen al carrer, amb la que Catalunya ha d'estar al capdavant en la protecció de les persones sense llar.

Així mateix, aquest impuls legislatiu ha d'anar acompanyat d'un desplegament efectiu, coordinat i amb prou finançament del nou Marc d'Acció per a l'Abordatge del Sensellarisme a Catalunya 2027-2030. Exigim que aquesta estratègia no quedi en una declaració d'intencions, sinó que garanteixi la corresponsabilitat institucional, la prevenció, l'equitat territorial i l'accés real a un habitatge digne i amb suport arreu del país.

Amb llei, amb llar.

NINGÚ SENSE LLAR!